

Hindistan

Bu hafta Hindistan izlenimlerimi paylaşmak istedim sizlerle.

Hindistan'ı görmüş ya da bu ülkeyle özel olarak ilgilenmiş olanlar haklı olarak hangi Hindistan diye soracaklardır... 2017 sayımına göre 1 milyar 324 milyon nüfusuyla Çin'den sonra dünyanın ikinci en kalabalık ve 3 milyon 287 bin 263 km2 yüzölçümüyle en büyük yüzölçümüne sahip sekizinci ülkesinin her yöresini gezip görmedikten, neredeyse insanlık tarihi kadar köklü ve eski tarihini okuyup öğrenmedikten sonra, sadece tek bir bölgesinde birkaç günlük bir seyahat sonrasında böyle bir ülke hakkında ne söylenebilir?

Sadece büyük ölçüde yüzeysel izlenimler...

Benim şimdi söyleyeceklerim de ister istemez böyle olacak. İlk kez 2012'de Hindistan'ın eyalet devletlerinden en güneydeki Kerela'nın başkenti Trivandrum'daki uluslararası Kritya Şiir Festivali'ne çağrılı olarak bu ülkeye gitmiştim.

O günlerden en unutamayacağım izlenimim, Hint Okyanusu'nda yüzme deneyimimin, daha ilk adımımı attığımda herhalde bir alt dalganın attığı ters taklayla kendimi yine ayaklarım üzerinde aynı yerde bulmam üzerine başlamadan sona erişti oldu... Bu kez içimden ne kadar gelse de bu güvenilmez denize bir daha adım atmaya göze alamadım...

Bu yıl 8-13 Kasım günlerinde yine aynı Festival için, fakat şimdi onur konuğu olarak yine Kerela'daydım... Onur konukluğu da lafta değildi doğrusu... Çeşitli ülkelerden konuk şairlerin portrelerinin bulunduğu afişlerde benimki neredeyse iki katına yakın büyüklükte konulmuştu... Bundan biraz rahatsızlık duyduğumu da gizleyemedim... Nitekim açılış ve kapanış törenlerinde yaptığım konuşmalarda, Cemal Süreya'nın "Bir mısra söylesek sanki her şey düzelecek" dizesini örnek vererek, tek bir dizeyle bile şair olunabileceğini, şairler arasında büyüklük küçüklük gibi ayrımlar olamayacağını, şiire emek veren herkesin eşit olarak sevgiye ve saygıya layık olduğunu içtenlikle anlattım ve sanıyorum etkili de oldu bu sözlerim...

Yine bu kez en unutulamayacak izlenimim, Devlet Hapishanesi'nde mahkûmlarla buluşmamız oldu... Ben başka arkadaşlardan farklı olarak, bizim burada da çoğu kez yaptığım gibi, sahneden izleyicilerin arasına inerek yaptım konuşmamı. Orada söylediklerim ise özetle, cezaevinde bedenlerimiz tutsak olsa da ruhlarımızı şiirle özgürleştirebileceğimiz ve bunu kendi deneyimlerimden bildiğimdi... Sonra "Yaşadıklarımın Öğrendiğim Bir Şey Var"ı okudum... Konuşmalar İngilizce yapılıyor, Kerela'nın resmi dili olan Malayalam diline çevriliyordu... Şiirimin kuşkusuz yazıldığı dilde okuduğum her kıtasından sonra Malayalam diline yapılmış çevirisi okunuyordu... (Hindistan'da ulusal düzeyde resmi dil olarak

Hintçe ve İngilizce kabul edilmiş. Bundan başka 22 eyalet dili ve bütün ülkede de 400'ü aşkın dil ve lehçe bulunuyor...)

Unutulamayacak bir başka ziyaret öksüzler yurdunaydı... Orada da yerde onlarla oturarak bütün ailesini 1915'te iç çatışmalarda yitirip ilk eğitimini öksüzler yurdunda almış bir babanın çocuğu olduğumu, bu babanın her biri yüksek meslek sahibi olmuş dört çocuk yetiştirdiğini anlattım... O esmer yüzlerde, dikkatle açılmış yetimler yurdundaki çocuk babamı görür gibi oldum... Hapishanede ve öksüzler yurdundaki konuşmalarım medyada çokça yer tuttu... Hindistan izlenimlerime bir fırsatta yine döneceğim...